

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.**, so sídlom v B., zastúpenej JUDr. **Ľ. V.**, advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ A. M.**, bývajúcej v B., **2/ R. B.**, bývajúcemu v B., **3/ Ľ. B.**, bývajúcej v B., **4/ PhDr. A. P.**, bývajúcej v B., **5/ JUDr. J. R.**, bývajúcej v B., všetkým zastúpeným JUDr. **J. G.**, advokátkou so sídlom v B., **6/ F.**, so sídlom v B., **7/ R.**, so sídlom v B., zastúpenej JUDr. **D. R.**, advokátom so sídlom v B., **o určenie neplatnosti zmlúv o budúcich zmluvách o prevode vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C 88/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2010 sp. zn. 2Co 5/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej **7/** v lehote 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 74,62 € na účet JUDr. **D. R.**, advokáta v B., vedený v O., č. ú.: X.

Žalovaným **1/ až 6/** náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II (súd prvého stupňa) rozsudkom z 20. októbra 2009 č. k. 19C 88/2003-338 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluvy o budúcich zmluvách o prevode vlastníctva bytov, uzavreté medzi žalovaným **6/** a žalovanými **1/ až 5/**, sú neplatné. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným **1/ až 5/** trovy konania vo výške

1 294,13 €, žalovanému 7/ vo výške 300,16 € a žalovanému 6/ náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že žalobkyňa je v zmysle LV č. 2987 vlastníčkou nehnuteľnosti - stavby Zdravotného strediska súp. č. 4383 postavenej na parcele č. 15096/7 a ostane jej vlastníčkou aj v prípade určenia, resp. neurčenia neplatnosti zmlúv o budúcich kúpnych zmluvách, takže konečným rozhodnutím v spore sa na jej právnom postavení nič nezmení. Zdôraznil, že sama žalobkyňa sa v čl. VI bode 2 Zmluvy o predaji časti podniku č. 124/2002 zaviazala, že predá byty ich nájomníkom v súlade so zákonom č. 182/1993 Zb., ktorú povinnosť v rámci tohto konania namietala a žiadala určiť neplatnosť následku vzniknutého z vyššie uvedeného bodu zmluvy. Žalobkyňa však nežiadala určiť neplatnosť ustanovenia, ktorým sa primárne zaviazala k odpredaju jednotlivých bytov v Zdravotnom stredisku na Bulharskej ulici č. 3 v Bratislave a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ani nepodala na súde návrh na určenie neplatnosti predmetného bodu zmluvy pre nemožnosť jeho plnenia podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Za nesprávne preto považoval tvrdenie žalobkyne, že požadovaným určením by sa deklaroval právny vzťah a povinnosti medzi žalobkyňou a žalovanými, nakoľko žalobkyňa by bola naďalej v zmysle predmetného bodu zmluvy zaviazaná k povinnosti predat' byty nachádzajúce sa v Zdravotnom stredisku ich nájomcom. Podľa názoru súdu nemožno preto chovanie žalovaných spočívajúce v podaní žalôb o nahradenie prejavu vôle považovať za ohrozenie práva žalobkyne, prípadne za jeho porušenie, ktoré jej postavenie (bez určenia neplatnosti zmlúv o budúcich zmluvách) robí neistým. I prípadný objektívny stav právnej neistoty medzi žalobkyňou a žalovanými, ktorý je ohrozením právneho postavenia žalobkyne sa takýmto právnym prostriedkom (vyhovením žalobe na určenie neplatnosti) neodstráni. Podotkol, že otázka platnosti zmlúv o budúcich zmluvách, ktoré žalobkyňa žiadala vyriešiť predmetnou žalobou, sa musí riešiť, resp. bude riešená ako predbežná otázka v inom súdnom konaní, na základe už podaných žalôb o nahradenie vyhlásenia vôle. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. apríla 2010 sp. zn. 2Co 5/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 7/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 71,92 €. Žalovaným 1/ až 6/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru,

že súd prvého stupňa správne zistil, že na strane žalobkyne nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv o budúcich zmluvách a v celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Navyiac doplnil, že žalobkyňa nebola ani aktívne legitimovaná domáhať sa určenia neplatnosti predmetných zmlúv, nakoľko tieto boli uzavreté medzi žalovaným 6/ a žalovanými 1/ až 5/ a je nesporné, že žalobkyňa nebola ich účastníčkou. K odvolacej námietke žalobkyne, že predmet prevodu na základe zmluvy o predaji časti podniku nebol jednoznačne špecifikovaný a predmetom prevodu neboli byty, ku ktorým neplatnosti zmlúv sa domáha, odvolací súd uviedol, že prevod majetku štátu na iné osoby na základe privatizačných projektov na základe zákona č. 92/1991 Zb. nepatrí do preskúmvacej činnosti všeobecných súdov a preto sa namietanou skutočnosťou nemohol zaoberať. Dodal, že určením platnosti alebo neplatnosti zmlúv o budúcich zmluvách sa nevyrieši otázka zmluvného vzťahu medzi Fondom národného majetku SR a žalobkyňou. Žalobkyňa sa v súvislosti s prevodom majetku štátu stala vlastníkom predmetných nehnuteľností a jej postavenie sa rozhodnutím v predmetnej veci nezmení. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dovolaní namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, len sa odvolal na § 219 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru dovolateľky sa odvolací súd riadne nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, konkrétne s nesprávnosťou právneho názoru súdu prvého stupňa o možnosti riešiť vzniknutý právny problém určením neplatnosti časti Zmluvy č. 2124/2002 a ďalej s tým, že ak by platná zmluva o budúcej zmluve v čase ukončenia privatizácie neexistovala, nájomca by stratil právny nárok na prevod bytu od právneho nástupcu štátneho podniku. Dovolaťka taktiež namietala, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces, pretože odvolací súd svoje rozhodnutie nečakane založil aj na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, keď vyslovil právny názor, že nie je aktívne legitimovaná domáhať sa určenia neplatnosti zmlúv o budúcich zmluvách k bytom, keďže nebola účastníčkou týchto zmlúv. Mala za to, že uvedeným postupom odvolacieho súdu jej bolo odňaté právo namietat správnosť tohto novo zaujatého právneho názoru na inštančne vyššom súde. Keďže odvolací súd

za tejto situácie rozhodnutie súdu prvého stupňa nezrušil a vec mu nevrátil na ďalšie konanie, podľa názoru dovolateľky zaťažil svoje konanie ďalšou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Napokon namietala i nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď nesúhlasila s jeho názorom o nedostatku aktívnej legitímácie, ako aj absenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

Žalovaní 1/ až 5/ a 7/ vo svojich písomných vyjadreniach navrhli dovolanie žalobkyne zamietnuť. Žalovaná 6/ sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Pretože podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods.1 O.s.p. ani z § 238 ods.3 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalobkyne preto podľa § 238 ods.1 až 3 O.s.p. nie je daná.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p.. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 241 ods.1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodnutia, i kedy k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba dodať, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, či v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a /až e/ a g/ v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobkyňa v dovolaní namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, riadne sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, len sa odvolal na § 219 ods. 2 O.s.p.. Taktiež namietala, že postupom odvolacieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie nečakane založil aj na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, keď vyslovil právny názor, že nie je aktívne legitimovaná, jej bolo odňaté právo namietat správnosť tohto novo zaujatého právneho názoru na inštančne vyššom súde, zároveň došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces a keďže odvolací súd za tejto situácie rozhodnutie súdu prvého stupňa nezrušil a vec mu nevrátil na ďalšie konanie, zaťažil svoje konanie aj ďalšou vadou. Napokon namietala i nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď nesúhlasila s jeho názorom o nedostatku aktívnej legitimácie, ako aj absencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a pod.).

Podľa § 219 ods.2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods.2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a

presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, keď odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov napadnutého rozhodnutia. Znamená to, že možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že sa odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke veci. Odvolací súd tak nemusí v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvého stupňa, ale stačí, ak sa obmedzí len na konštatovanie, že dôvody napadnutého rozhodnutia sú správne, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplní ďalšie dôvody (napr. judikatúru).

Požiadavku, čo má obsahovať odôvodnenie rozhodnutia podrobne vymedzuje § 157 ods.2 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia súd v odôvodnení uvedie čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa k veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, ako vec právne posúdil.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd podľa odôvodnenia svojho rozhodnutia dospel k záveru, že výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa je vecne správny a súčasne sa v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia; rovnako ustálil chýbajúci nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení a pri odôvodnení svojho rozsudku postupoval v súlade so zákonom, a to

ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Samotný fakt, že dovolateľka sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku prvostupňového a druhostupňového súdu nestotožňuje neznamená, že ich zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Dovolateľkou vytykaná vada v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. bola teda nedôvodná.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa aj z iných právnych dôvodov než súd prvého stupňa, ku ktorým nemala možnosť sa vyjadriť, dovolací súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Dovolací súd zistil, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, a preto mu nevznikla poučovacia povinnosť v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd v porovnaní so súdom prvého stupňa pre rozhodnutie vo veci nepoužil nové ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa posudzovali splnenie predpokladov úspešnosti určovacej žaloby - existenciu tzv. naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. a zhodne dospeli k záveru, že tento nevyhnutný predpoklad nie je daný. Doplnením odôvodnenia pokiaľ uviedol *...,a tiež nie je aktívne legitimovaný domáhať sa určenia neplatnosti zmlúv o budúcich zmluvách k bytom, nakoľko boli uzavreté medzi odporcom v 6.rade a odporcami v 1. až 5. rade a je nesporné, že navrhovateľ nebol účastníkom týchto zmlúv*“ týmito úvahami celkom zbytočne v dôvodoch svojho rozhodnutia upriamil pozornosť aj na to, prečo by návrhu (žalobe) nebolo možné vyhovieť pri jej vecnom prieskume, hoci žalobu z vecnej stránky nepreskúmal. Tieto jeho úvahy navyše k vecnej stránke stratili, resp. nemali akékoľvek opodstatnenie, pretože pokiaľ súd zamietá návrh na určenie podľa § 80 písm. c/ O.s.p. pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na

požadovanom určení, nemal by už (súčasne) takýto preskúmať aj z vecnej stránky. Nebolo preto povinnosťou odvolacieho súdu postupovať podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a jeho procesný postup v dôsledku toho nevykazuje vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 56/2012, Najvyšší súd Slovenskej republiky už konštatoval: „Pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p./.“

Žalobkyňa v dovolaní odvolaciemu súdu ďalej vytýkala, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobkyňou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako

smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným 1/ až 6/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo žalovaní 1/ až 6/ v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania; úspešný žalovaný 7/ v zákonom určenej lehote vyčíslil požadovanú náhradu trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 a 2 O.s.p.), tieto mu boli priznané a to za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu žalobkyne z 20. októbra 2010 podľa § 14 ods.1 písm. c/ zák. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 1 x 55,50 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 a § 18 ods.3 vyhlášky, t.j. 1 x 7,21 €, a DPH vo výške 19% , predstavuje spolu 74,62 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. októbra 2012

JUDr. Jana B a j á n k o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta